

I

*Hvad er det værste, du nogen sinde har gjort?
Det vil jeg ikke fortælle dig, men jeg vil fortælle dig om det værste,
der nogen sinde er hændt mig ... det forfærdeligste ...*

2

Han troede, der ville blive problemer med at få barnet over grænsen og ind i Canada, altså kørte han mod syd, kørte uden om de store byer, når de dukkede op, og holdt sig til de anonyme motorveje, derfor var han den første dag i stand til at køre fireogtyve timer i træk. Når han var sulten, drejede han af fra motorvejen og tog en landevej, der løb parallelt med den, for han vidste at han inden for de næste femten eller tyve kilometer ville møde en drive-in. Så vækkede han barnet, og de gumlede begge to deres burgere eller hotdogs i sig, og barnet talte aldrig til ham udover at sige, hvad hun ville have. Det meste af tiden sov hun. Han vidste stadig ikke, hvad han ville blive nødt til at gøre ved hende.

I West Virginia vågnede han med et sæt og forstod, at han i nogle sekunder havde sovet bag rattet. – Vi tager en lille pause og ser at få sovet lidt, sagde han. Barnet nikkede. Han kørte fra motorvejen uden for Clarksburg og fortsatte ad en landevej, indtil han mod himlen så et stort rødt, roterende skilt med ordene PIONEER VILLAGE i hvidt. Han holdt kun øjnene åbne ved ren og skær viljestyrke. Hans sindstilstand var helt forkert: Det var, som om tårer brændte lige bag hans øjne, som om han meget snart ufrivilligt ville begynde at græde. Da han var drejet ind på butikscentrets parkeringsplads, kørte han hen til rækken længst borte fra indkørslen og bakkede bilen op mod ståltrådshegnet.

– Kan vi ikke stå lidt ud? spurgte pigen.

Han rystede på hovedet. – Vi skal ikke ud af bilen, vi skal bare

sove. Han låsede bildørene og rullede vinduerne op. Barnet stirrede stadig på ham uden forventning, da han bøjede sig frem, følte under sædet og trak et stykke reb frem. – Ræk hænderne frem, sagde han.

Næsten smilende rakte hun de små hænder frem, fast knyttet sammen. Han viklete rebet to gange om hendes håndled og bandt derefter hendes ankler sammen. Da han så, hvor stort et stykke reb der var tilbage, holdt han det ud med den ene arm og trak barnet til sig med den anden. Derefter viklete han rebet om dem begge og bandt den sidste knude, da han havde lagt sig hen over forsædet.

Hun lå oven på ham med hænderne knyttet sammen midt på hans mave og hovedet mod hans bryst. Hun trak vejret roligt og regelmæssigt, som om det han havde gjort ikke var mere, end hun havde ventet. Uret på instrumentbrættet viste halv seks, og det var begyndt at blive en smule køligere i luften. Han faldt i søvn til lyden fra trafikken.

Og vågnede straks efter, forekom det ham. Det var mørkt nu, så i virkeligheden måtte han have sovet i adskillige timer. De var ikke blevet opdaget – tænk at blive fundet på parkeringspladsen til et butikscenter i Clarksburg, West Virginia med en lille pige bundet til sin sovende krop! Han stønnede, flyttede sig lidt til den ene side og vækkede pigen. Som han selv var hun også vågen med det samme. Hun bøjede hovedet bagover og så på ham. Der var ingen angst, kun intensitet i hendes blik. Han skyndte sig at løse knuderne op og trak rebet bort fra dem. Han var stiv i nakken, da han satte sig op.

– Skal du tisse? spurgte han.

Hun nikkede. – Hvor?

– Ved siden af bilen.

– Lige her? På parkeringspladsen?

– Du hørte hvad jeg sagde.

Han syntes igen, at hun havde været på nippet til at smile. Han så på pigens intense, lille ansigt, indrammet af sort hår. – Giver du mig lov til det?

– Jeg vil holde fast i din hånd.

– Men du vil ikke kigge? For første gang uro.

Han rystede på hovedet.

Hun flyttede hånden til låsen på sin dør, men han rystede igen på

hovedet og tog hende om håndledet og holdt fast om det. – Ud i min side, sagde han og låsede sin egen dør op og stod ud stadig med et hårdt greb om pigens håndled. Hun begyndte at rykke sidelæns hen over sædet, en pige på syv eller otte år iført en lille kjole af noget tyndt, lyserødt stof. På de bare fødder havde hun et par blå lærredssko, der var frynsede bag på hælene.

Han trak hende hen til ståltrådshegnet. Pigen lagde hovedet tilbage og så op. – Du lovede, at du ikke ville kigge.

– Jeg kigger ikke, sagde han.

Da hun var færdig, rejste hun sig op og ventede på, at han skulle sige til hende, hvad der nu skulle ske. Han trak hende tilbage til bilen.

– Hvad bestiller du? spurgte hun.

Han lo højt af overraskelse: Sikke et smalltalk spørgsmål! – Ikke noget.

– Hvor skal vi hen? Kører du mig nogen steder hen?

Han åbnede døren og trådte til side for at lade hende komme ind i bilen igen. – Et eller andet sted, sagde han. – Selvfølgelig kører jeg dig et eller andet sted hen. Han satte sig ind ved siden af hende, og hun rykkede over sædet til døren.

– Hvor?

– Det ser vi, når vi kommer dertil.

Han kørte igen hele natten, og igen sov pigen det meste af tiden og vågnede for at stirre ud ad forruden (hun sov altid i siddende stilling som en dukke i sine lærredssko og lyserøde kjole) og for at stille ham løjerlige spørgsmål. – Er du politibetjent? spurgte hun ham engang, og da hun havde set et udkørselsskilt: – Hvad er Columbia?

– Det er en by.

– Som New York?

– Ja.

– Som Clarksburg?

Han nikkede.

– Skal vi altid sove i bilen?

– Ikke altid.

– Må jeg tænde radioen?

Han sagde ja, og hun lænede sig frem og trykkede på knappen. Engang spurgte han hende: – Har du nogen sinde hørt om en mand, der hedder Edward Wanderley?

Hun svarede ikke men betragtede ham nøgternt.

– Har du?

– Hvem er han?

– Han var min onkel, sagde han, og pigen smilede til ham.

– Kender du heller ikke en mand, der hedder Sears James?

Hun rystede stadig smilende på hovedet.

– En mand ved navn Ricky Hawthorne?

Igen rystede hun på hovedet. Der var ingen mening i at fortsætte. Han vidste ikke, hvorfor han i det hele taget havde gjort sig den ulejlighed at spørge. Det var oven i købet muligt, at hun aldrig havde hørt disse navne. Naturligvis havde hun aldrig hørt dem.

Han var stadig i South Carolina, da han troede, at en færdselspatrulje fulgte efter ham. Politibilen var tyve meter bag ved ham. Han troede, han kunne se betjenten tale i sin radio; han satte straks farten ned med ti kilometer og skiftede vognbane, men patruljebilen ville ikke passere. Han følte en voldsom dirren i mave og bryst. Han så for sig, hvordan patruljebilen vandt ind på ham, satte sirenen i gang og tvang ham ind til siden. Så ville spørgsmålene begynde. Klokkeren var seks om aftenen, og der var masser af trafik på motorvejen. Han følte sig tvunget af sted, hjælpeløst, overladt til betjentens nåde og barmhjertighed. Han måtte tænke. I bakspejlet, bag den lange række af biler bag ved patruljebilen, sendte en gammel lastbil en søjle af sort udstødningsgas op gennem et rør bag ved førerhuset. Han var bange for, at betjenten skulle køre op på siden af ham og råbe: – Kør ind til siden! og han kunne forestille sig pigen råbe med høj og skingrende stemme: – Han fik mig til at køre med sig, han binder mig til sig, når han sover! Betjenten trak ud i den anden bane og begyndte at nærme sig ham.

– Svin, det er ikke din pige, hvem er den pige?

Og så ville de sætte ham i en celle og begynde at slå ham metodisk med deres stave, så hans hud blev purpurrød.

Men intet af dette skete.